

HỒI 85

Chuyển Bại Thành Thắng

Vô luận bên cạnh Nhậm Thiếu Danh có bao nhiêu người, chỉ cần liếc nhìn là hai gã có thể nhận ra ngay. Không chỉ là vì trên trán y có xăm hình một con thanh long đang nhe nanh múa vuốt, mà chủ yếu là vì hình tướng kỳ dị và đôi nhãn thần rực lửa của y. Làn da Nhậm Thiếu Danh lấp lánh một màu cổ đồng hết sức đặc biệt, cả người y bóng lưỡng lên giống như một đồng nhân vậy. Chiều cao người này cũng tương đương với Khấu Trọng và Từ Tử Lăng, bộ hắc y kinh trang bó sát người và áo bào màu trắng phối hợp với nhau, càng làm hiển lộ vẻ uy vũ hơn người.

Gương mặt Nhậm Thiếu Danh chẳng chịt những vết rỗ nhỏ, hốc mắt sâu, vùng lông mày nhô lên cao, dưới hai hàng lông mày rậm như sâu róm, là cặp mắt nhỏ ti hí, lúc nào cũng xạ ra hai luồng tinh quang khiếp người, khiến người ta không lạnh mà run, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Khấu Trọng và Từ Tử Lăng. Đôi tay to bè của y buông thõng hai bên, mỗi tay xách một trái lưu tinh chùy vừa lớn vừa nặng.

Bên trái y là Diễm Ni Thường Chân, nhan sắc diễm lệ tuyệt trần, bên phải là một văn sĩ vừa cao vừa gầy, mặt chuột tai dơi, thêm vào hàng râu dê ở dưới cằm, trông rất giống một con sơn dương, nhưng cặp mắt người này thì lại hết sức lạnh lùng. Khi Ác Tăng Pháp Nhạn đến bên cạnh Diễm Ni, văn sĩ cao gầy kia liền mỉm cười nói: "Tại hạ Thôi Kỷ Tú, hân hạnh được biết Khấu huynh, Từ huynh!".

Từ Tử Lăng và Khấu Trọng đưa mắt nhìn nhau, trong lòng đều cảm thấy e sợ. Thôi Kỷ Tú này chính là đệ nhất mưu thần dưới trướng Lâm Sĩ Hồng, được họ Lâm phong làm Quốc sư Đại Sở, là một trong những mưu sĩ nổi danh nhất thiên hạ bấy giờ, cạm bẫy đêm nay rất có khả năng là do một tay y bày ra. Quả nhiên Thôi Kỷ Tú mỉm cười nói: "Đúng là ghé non thì không sợ hổ, thế nên khi mọi người đều cho rằng hai vị biết khó thoái lui, còn tại hạ thì lại quả quyết rằng hai vị nhất định sẽ liều thử một phen, không ngờ đã bị tại hạ đoán đúng rồi".

Diễm Ni Thường Chân phát ra một tràng cười lạnh lạnh như chuông bạc, song mục xạ ra hai luồng lam quang quái dị nhìn hai gã một lượt: "Hai vị tiểu ca thân thủ bất phàm, nếu chịu quy phục hội chủ, hội chủ nhất định không bạc đãi đâu".

Nhậm Thiếu Danh hừ lạnh một tiếng, chậm rãi nói: “Nếu chịu quy thuận thì phải có chút thành ý, không cần ta phải bảo các ngươi làm gì đấy chứ?”.

Khấu Trọng nói: “Có thể để huynh đệ chúng ta thương lượng một lúc không?”.

Nhậm Thiếu Danh gật đầu nói: “Tùy tiện!”.

Khấu Trọng đặt tay lên vai Từ Tử Lăng, ghé miệng sát tai gã nói: “Lần này không đầu hàng, tất sẽ không còn mạng trở về!”. Miệng thì nói vậy, nhưng tay gã thì lại khẽ véo lên vai Từ Tử Lăng một cái, ngầm ra hiệu mình chỉ nói dối để gạt Nhậm Thiếu Danh.

Từ Tử Lăng thấy Nhậm Thiếu Danh toàn thần tập trung về phía mình, hiểu ý khẽ gật đầu. Lúc này Khấu Trọng đã ngầm viết lên vai gã ba chữ, “chiến” và “đây câu”, gã liền thấp giọng nói: “Trừ phi hấn ta đích thân đánh bại chúng ta, bằng không sao có thể không chiến mà hàng khơi khơi như vậy được?”.

Khấu Trọng khẽ gật đầu, nhích người ra, cười lên ha hả nói: “Nếu hội chủ muốn huynh đệ chúng ta quy thuận thì hãy đánh bại chúng ta trước đã, vậy thì chúng ta sẽ lập tức dâng bí mật của Dương Công Bảo Khố lên ngay”.

Toàn trường cả mấy trăm người yên lặng không một tiếng động nhỏ, chỉ có tiếng đuốc cháy “lách tách” thì thoảng vang lên. Khoé miệng Nhậm Thiếu Danh lộ ra một nụ cười khinh bạc, nhìn dáng vẻ thì định đáp ứng yêu cầu của hai gã thì Thôi Kỷ Tú đã chen miệng vào nói: “Giả như hội chủ lần lượt đánh bại hai vị, có phải là vẫn tính hay không?”.

Khấu Trọng hận không thể đâm cho gã hai quyền, cố làm ra vẻ kinh ngạc nói: “Hai tên tiểu tử chúng ta chỉ là hạng hậu sinh tiểu bối, thêm nữa lại đang toàn thân thương tích, nếu cùng hội chủ đơn đả độc đấu, có phải là có một chút hơi bất kính với lão nhân gia hay không?”.

Ác Tăng Pháp Nạn khẽ dậm cây pháp trượng dài trượng tám của mình xuống đất, hừ lạnh một tiếng, ngửa mặt cười dài nói: “Vậy để bản tăng tiếp đãi hai vị tiểu ca được rồi! Cần gì phải phiền đến hội chủ chứ?”.

Từ Tử Lăng chậm rãi nói: “Nếu như đại sư thua, vậy thì cũng như hội chủ thua đúng không?”.

Pháp Nạn ngẩn người, song mục hung quang lấp lánh. Nhậm Thiếu Danh hừ nhẹ một tiếng: “Nếu ta không đích thân xuất thủ cũng khó làm hai tên tiểu tử này tâm phục, đến đi!”.

Dứt lời thì bước lên trước một bước. Y vừa bước lên một bước, không khí xung quanh lập tức biến thành sát khí trùng trùng, đến bước thứ hai thì một khí thế mãnh liệt đã bức về phía Khấu Trọng và Từ Tử Lăng, nếu đổi là một kẻ khác, sớm đã vỡ tim mà chết hay quay người bỏ chạy từ lâu rồi. Lúc này Khấu Trọng và Từ Tử Lăng mới hiểu được sâu sắc uy thế của vị bá chủ phương Nam này.

Đám nhân mã Thiết Ky Hội đang vây khốn Khấu Trọng và Từ Tử Lăng tự nhiên cũng lui lại, để lộ một khoảng trống rộng cho ba người quyết chiến. Khấu Trọng và Từ Tử Lăng biết người này tính tình nóng như liệt hỏa, khi bước lên bước thứ ba sẽ lập tức phát ra thế công cuồng mãnh vô song, bèn thừa lúc khí thế của y chưa hoàn toàn bức tới, nhảy về phía sau, một đao một thương đưa lên làm thế.

Những kẻ phía sau làm sao biết bên ngoài bảy trượng sau lưng bọn gã là sợi dây câu cứu mạng, càng sợ liền lụy đến mình, vội lùi ra thêm ba trượng nữa. Chỉ cần lùi thêm bốn trượng, là có thể đến bên dưới sợi dây câu rồi. Lúc này hai gã chỉ muốn đào thoát càng nhanh càng tốt.

Lúc này Nhậm Thiếu Danh đã tụ đủ khí lực, cổ tay khẽ hất nhẹ lên, hai quả lưu tinh chùy hóa thành vô số đạo hồng quang phản chiếu ánh sáng của ánh đuốc, nhẹ nhàng như phong phi điệp vũ, trấn nhiếp toàn trường.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng thấy công phu của Nhậm Thiếu Danh mới hiểu tại sao Tống Ngọc Trí nói bọn gã không biết trời cao đất dày, có thể múa lưu tinh chùy trầm trọng như chim bay bướm lượn đến độ xuất thần nhập hóa như vậy vẫn là chuyện mà trước đây hai gã chưa tưởng tượng tới.

Áp lực kinh người không chỉ từ phía Nhậm Thiếu Danh ập tới, mà là từ cả bốn phương tám hướng cuốn cuộn dồn về. Càng đáng sợ hơn là Nhậm Thiếu Danh đã mượn ánh phản chiếu của ngọn đuốc, tự mình thì thoát ẩn thoát hiện, nấp vào giữa làn chùy ánh.

Hai gã tiến thoái lưỡng nan, càng không cần nói đến Dịch Kiếm Chi Thuật không chế toàn cục gì nữa, thêm vào lúc này vừa mới lực chiến ác liệt, công lực chỉ còn lại chưa đầy một nửa.

Đột nhiên giữa màn chùy ánh, một luồng kinh phong lạnh lẽo bắn mạnh về phía vai trái Khấu Trọng. Lúc này Khấu Trọng mới giật mình tỉnh ngộ, gầm lên một tiếng, hoành đao chém tới.

“Đang!”.

Khấu Trọng lão đảo đổ người vào Từ Tử Lăng đứng bên cạnh. Chuỳ ảnh biến mất, lộ ra Nhậm Thiếu Danh oai dũng tựa ma thần, hai quả lưu tinh chùy lại bay về phía Khấu Trọng vừa mới hụt chân. Khí lưu cương mãnh bức đám thuộc hạ đứng cách đó mấy trượng cũng phải tản ra phía sau, huống hồ là Khấu Trọng và Từ Tử Lăng là đối tượng công kích, tình cảnh thế nào thiết tưởng không cần nói cũng biết.

Nhậm Thiếu Danh không tiếc tổn hao chân lực, dùng khí kinh áp chế hai gã không thể động đậy, chính là muốn dùng chiến thuật tốc chiến tốc quyết, vừa có thể lập uy trước mặt thủ hạ lại vừa có thể khiến hai gã sợ hãi mà ngoan ngoãn giao ra bí mật Dương Công Bảo Khố. Nhưng điều làm y ngạc nhiên chính là hai gã sau khi lực chiến với đám thuộc hạ, vẫn có thể chống đỡ được khí kinh của mình ép tới, giờ thấy Khấu Trọng bại thế đã thành, nào chịu bỏ qua cơ hội tốt, lập tức dùng thế công nhanh như thiểm điện, tựa sét đánh không kịp bưng tai, chuẩn bị một chiêu chế ngự cả hai gã. Song chùy của y xuất kích, thoát nhìn thì tưởng muốn cùng lúc giết chết hai gã, thực sự thì lại rất có phân lượng, cương trung hữu nhu, có thể điểm huyệt đối phương.

Khấu Trọng đung mạnh vào Từ Tử Lăng, gã này lập tức làm một chuyện mà khiến tất cả mọi người có mặt tại trường bao gồm cả Nhậm Thiếu Danh đều kinh hãi, đó là vươn mạnh người dậy, hất Khấu Trọng ngược về phía song chùy của họ Nhậm.

Nhậm Thiếu Danh đang kinh ngạc thì Khấu Trọng đã được Từ Tử Lăng bổ sung chân khí, chẳng những khí huyết lưu thông, mà còn thuận thế nhân lúc Nhậm Thiếu Danh thoáng lộ sơ hở, vung đao chém tới, nhanh đến độ không ai nhìn rõ gã đã xuất đao thế nào.

Nhậm Thiếu Danh lùi lại nửa bước, hừ nhẹ một tiếng, lưu tinh chùy từ hai bên tả hữu kẹp lại, chuẩn bị kẹp cứng trường đao của Khấu Trọng vào giữa, phản ứng thần tốc phi thường.

“Bách!”.

Trường đao lập tức gãy đoạn. Khấu Trọng còn đang kinh hãi giờ cây đao gãy lên nhìn thì lưu tinh chùy đã hóa thành muôn ngàn bóng ảnh, chụp xuống đầu gã. Khấu Trọng đang thầm kêu mẹ ơi thì trường mâu của Từ Tử Lăng đã từ dưới nách gã đâm ra, nhằm thẳng vào trung tâm của màn chùy quang lấp lánh. Bóng ảnh lập tức biến mất. Dù là Nhậm Thiếu Danh cũng bị kỳ chiêu này của gã bức lùi hai bước, phải triệt thoái thế công đang như bài sơn đảo hải đang đánh ra giữa chừng.

“Đang!”.

Đầu thương bị lưu tinh chùy bên phải chấn động bay ra xa. Từ Tử Lăng cũng bị kinh lực của y làm cho cánh tay tê rần, lúc này Khấu Trọng đã vút bỏ đoạn đao, nhảy lên bắt lấy trường thương, gầm lên một tiếng, hóa thành muôn ngàn đạo quang ảnh, chụp xuống đầu Nhậm Thiếu Danh, khí thế không khác hoành tảo thiên quân là mấy.

Vị Thiết Ky Hội hội chủ này có nghĩ nát cả óc cũng không hiểu tại sao Khấu Trọng vừa tiếp một kích toàn lực của y, chẳng những không ngã xuống mà còn đứng mảnh hơn vừa rồi, phát động ra thế công kịch liệt tới vậy. Khí thế của Nhậm Thiếu Danh không khỏi giảm sút mấy phần, đành phải lắc mình xông vào giữa làn thương ảnh, lưu tinh chùy dùng nhanh đánh nhanh, chặn đứng đầu mũi thương của Khấu Trọng. Thương pháp của Khấu Trọng lập tức không thể triển khai, gã liền chuyển sang cầm giữa cán thương, dùng mũi thương và đuôi thương ngăn cản cặp lưu tinh chùy càng lúc càng lúc càng lừng lẹ đáng sợ của đối phương.

Hai người càng lúc càng nhanh, chỉ thấy giữa màn thương ảnh chùy ảnh loang loáng không ngừng, hai bóng nhân ảnh thoát ẩn thoát hiện như hai bóng ma, hòa mình vào trong một trận quyết chiến mà sinh tử tồn vong chỉ được quyết định trong một sát na ngắn ngủi.

Từ Tử Lăng lúc này đã nhảy lên phía trên đầu Nhậm Thiếu Danh, gã hiểu rõ lúc này Khấu Trọng đã như cây cung kéo hết cỡ, nếu còn tiếp tục sẽ gãy đoạn lập tức, nên nào dám chần chừ, vút bỏ mọi ý niệm đào tẩu ra sau, song chưởng đẩy ra chop xuống đầu Nhậm Thiếu Danh. Mấy trăm người quan chiến lúc này tưởng chừng như đều nín thở, đừng nói đến hoan hô vang dội, ngay cả một tiếng rì rào cũng không có, toàn trường tĩnh lặng một cách bất thường.

“Đang!”.

Trường thương trong tay Khấu Trọng gãy làm hai đoạn, còn bản thân gã thì phun ra một búng máu, nhưng trước khi lưu tinh chùy chạm đến người, gã đã kịp thời lách mình tránh đi như một con cá quẫy nước, khiến cho một chùy tưởng chừng như vạn vô nhất thất của Nhậm Thiếu Danh rơi vào khoảng không. Nhậm Thiếu Danh lúc này lập tức xuống tấn, song chùy hất lên trên đỡ song chưởng của Từ Tử Lăng.

“Bình! Bình!”.

Cả người Từ Tử Lăng bị bắn lên không trung. Khấu Trọng nhảy về phía sau ba trượng, khiến đám người quan chiến lại dạt ra xa. Nhưng chân vừa mới chạm đất gã đã đột nhiên phóng vọt lên không, song chưởng tiếp lấy Từ Tử Lăng đang lơ lửng trên không, miệng gầm lên: “Tiểu Lăng mau chạy!”.

Nhậm Thiếu Danh cười dài, nhún chân lao lên không, nhanh chóng bổ về phía hai gã. Từ Tử Lăng lật tay nắm lấy cổ áo Khấu Trọng giật mạnh làm cả hai lảo đảo không thêm hai trượng nữa, rồi quăng mạnh gã huynh đệ ra ngoài. Đám thuộc hạ của Nhậm Thiếu Danh thấy hai gã bại cục đã định, muốn đào tẩu thì hò hét quát tháo, chửi rủa không ngớt.

Sau đó vòng vây lại mở rộng, bọn chúng như muốn chơi trò mèo vờn chuột, xem xem Nhậm Thiếu Danh sẽ làm gì với hai gã. Chuyện mà không ai nghĩ tới đã xảy ra. Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đang ở trên không đột nhiên tách rời, còn dừng lại giữa không trung trong một nháy mắt.

Nhậm Thiếu Danh không khỏi kinh hãi trong lòng, bản thân y cũng thấy mình không thể dừng lại và phát lực giữa không trung, vậy mà đối phương cơ hồ như có thể lảo đảo không ổn định thân hình, còn có thể mượn lực bật ngược trở lại nữa. Khi y còn đang hồn phi phách tán trước quang cảnh kỳ dị trước mắt thì hai gã đã bắn người trở lại như hai mũi tên.

Đám thuộc hạ của Nhậm Thiếu Danh ở bên dưới đồng loạt kêu lên kinh hãi, nhưng đã không còn kịp ngăn cản chuyện sắp diễn ra. Lúc này Nhậm Thiếu Danh đã cạn một hơi chân khí, không thể biến chiêu kháng cự, còn Khấu Trọng và Từ Tử Lăng thì lại có thể toàn lực xuất kích, so sánh lực lượng thế nào, có lẽ không cần phải tính toán cũng biết.

“Bình! Bình!”.

Nhậm Thiếu Danh lần lượt trúng hai chiêu của Khấu Trọng và Từ Tử Lăng, đang định mượn lực thoái hậu thì một sợi nhuyễn tiên đã quấn chặt lấy cổ y, rồi kết thành một nút ở phía sau, muốn lùi lại e rằng cũng khó. Sau đó đỉnh đầu của y nhói lên một cái, đại huyệt thiên linh cái đã bị Từ Tử Lăng chọc ngón tay vào.

“Bình!”.

Khấu Trọng đảo người trên không, tung cước đá vào giữa ngực Nhậm Thiếu Danh khiến xương cốt y vỡ nát, phun ra một búng máu tươi. Khi Pháp Nạn, Thường Chân, Thôi Kỷ Tú kinh hãi lao tới, hai gã đã mượn sức phản chấn của Nhậm Thiếu Danh, vọt lên cao mấy trượng, hạ thân xuống chỗ sợi dây câu cứu mạng, nhún người vọt lên không lần nữa, đạp chân lên một sợi dây khác ở cách đó tám trượng bay vọt ra ngoài.

“Rầm!”.

Thi thể của Nhậm Thiếu Danh rơi bịch xuống đất.

oOo

Khi Khấu Trọng và Từ Tử Lăng bò lên từ dưới sông thì đã ở một chỗ cách Cửu Giang chừng mười dặm. Lúc này trời còn chưa sáng, nhưng hai gã đều đã mệt mỏi rã rời, nằm phịch xuống bờ sông đầy bùn đất, không hề động đậy.

Khấu Trọng thở phì phò nói: "Cuối cùng cũng giết được Nhậm tiểu tử rồi! Hắc! Hắc! Thật là lợi hại, chỉ sợ cả Phong Thấp Hàn cũng không giết nổi đâu! Không ngờ lại bị...ái...!".

Từ Tử Lăng miễn cưỡng ngẩng đầu lên nhìn gã, rồi lại vục mặt xuống bùn, khó nhọc nói: "Ngươi cũng không biết hiện giờ mình thảm hại thế nào đâu? Có đau không?".

Khấu Trọng thở hổn hển: "Không cười thì không sao, thật không ngờ trong tình hình như vậy mà chúng ta cũng giết được con giao long đó! Hắc... ối...!".

Khấu Trọng nghỉ ngơi một hồi rồi lại nói tiếp: "Đằng nào cũng đến Lạc Dương một chuyến, hay là chúng ta tiện tay giết luôn Vũ Văn Hóa Cốt, báo thù cho mẹ".

Từ Tử Lăng thở dài nói: "Ngàn vạn lần không nên vọng tưởng, lần này có thể giết được Nhậm Thiếu Danh cũng là do năm phần may mắn. Có thể là do hấn ta làm nhiều chuyện bất nghĩa nên mới bị trời phạt. Còn Vũ Văn Hóa Cốt lúc này tuy thời vận không được tốt lắm, nhưng thế nào cũng có Vũ Văn Phiệt chống lưng ở phía sau. Vũ Văn Thương và Thiên Dao Tống Nguyệt cùng tề danh là đại tông sư võ học chỉ thua kém có mấy người Ninh Đạo Kỳ, Tất Huyền với Phó Dịch Lâm. Trọng thiếu gia ngươi tốt nhất hãy chuyên tâm lo chuyện tranh bá thiên hạ của mình đi!".

Khấu Trọng trầm mặc hồi lâu, rồi trầm giọng nói: "Nhưng ta làm sao để ngươi đi mạo hiểm một mình cho được?".

Từ Tử Lăng nói: "Tất cả đều phải đợi tìm được Dương Công Bảo Khố rồi hãy nói! Đây! Có thuyền đến kia!".

Một chiếc thuyền buồm xuất hiện ở chỗ rẽ nơi hạ du, nhanh chóng lướt sóng đi tới. Khấu Trọng dõi mắt nhìn về phía Từ Tử Lăng vừa nói, vui mừng thốt lên: "Thấy gì không? Trên thuyền có kỳ hiệu của Tống Phiệt, nhất định là Tống Ngọc Trí đến tìm chúng ta".

Từ Tử Lăng trầm giọng nói: "Công lực chúng ta chưa hồi phục, không tiện gặp bất cứ ai".

Khấu Trọng gặt đầu đồng ý, cố gắng hết sức lực bò lên một đám loạn thạch, trơ mắt nhìn chiếc thuyền của Tống phiệt đi xa dần.

oOo

Đến lúc trời sáng thì hai gã đã dựa vào kỳ công hỗ trợ chân khí giúp nhau khôi phục được tám chín thành công lực, sau đó xuống bờ sông tắm rửa, tuy y phục đã rách nát, song không hề ảnh hưởng đến phong thái tướng mạo của cả hai.

Bọn gã tìm một số quả rừng gần đó ăn cho đỡ đói lòng rồi triển khai thân pháp, chạy đến khúc sông đã hẹn trước với Hương Ngọc Sơn. Khi chạy lên đỉnh một quả đồi nhỏ, hai gã lập tức bị mỹ cảnh xung quanh đó thu hút, dừng lại ngắm nhìn.

Trời cao mây trắng mềm mại như bông, bên dưới phía trái là dòng sông uốn khúc, nước trong vắt, bên bờ đối diện là rừng cây soi bóng, bên phải là một bình nguyên rộng bao la, điểm xuyến một thôn làng nhỏ, thì thoảng lại có làn khói mỏng bốc lên từ những mái nhà, ruộng đồng xanh ngắt một màu, thanh bình khôn tả. Không gian lặng yên chỉ còn tiếng nước sông cuộn cuộn chảy, tiếng sóng va bờ ì oạp.

Trong lòng Khấu Trọng chợt dâng lên một khối hào tình tráng khí ngất trời xanh, há miệng hét lớn: “Khấu Trọng đến rồi!”.

Tiếng vang ong ong đập đi đập lại giữa những vách núi, không ngừng không ngớt. Từ Tử Lăng cũng cảm thấy lòng mình như rộng mở, từ lúc hôn quân bị giết, hai gã đào thoát khỏi Giang Đô, đây mới là lần đầu tiên có được cảm giác trời cao biển rộng, mặc ta bay lượn thế này.

Khấu Trọng hít sâu một hơi, để không khí căng phồng lồng ngực, sáng khoái nói: “Kể từ ngày hôm nay, thiên hạ sẽ không còn ai dám khinh thường hai huynh đệ chúng ta nữa, kẻ nào dám làm vậy, kẻ đó sẽ phải trả giá, một cái giá đau đớn và thê thảm”.

Tâm tình Từ Tử Lăng hôm nay cũng đặc biệt tốt, cười cười nói: “Lời này nói ra dường như vẫn còn hơi sớm. Chúng ta vẫn phải liên thủ, lại vì sớm đã có bố trí nên mới may mắn giết được Nhậm Thiếu Danh mà thôi, phải nói là lần sau nếu có người muốn đối phó chúng ta, thì chắc chắn là lai giả bất thiện, thiện giả bất lai, ắt hẳn sẽ càng khó đối phó hơn”.

Khấu Trọng vươn mình lười nhác nói: “Điều ta sợ nhất bây giờ là không có người đến để cho chúng ta rèn luyện! Hắc...! Người đang nhìn gì thế?”.

Từ Tử Lăng quay đầu lại nhìn về hướng Cửu Giang thành: “Người không thấy bụi cát mù mịt hay sao? Nói không chừng là truy binh đuổi tới đó”.

Khấu Trọng kêu lên một tiếng kinh ngạc, lao vọt xuống khỏi dốc núi.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>